

ὁμορφώτερο παλλικάρι ποῦ ἔχω ἰδῆ. Κρίμα ποῦ εἶναι ἄπιστος ... ἀπῆντητε ἐκείνη, χαμογελώντας, στήν ἴδια γλῶσσα.

— Ἀπό ποῦ εἶσαι; ἐρώτησε ἡ Ἀῖσέ στρεφόμενη πάλι πρὸς τὸν Δημήτρη.

— Ἀπὸ τὴν Νιάουσα.

— Ἀμ' βέβαια! Ἐνὰ ὁμορμὸ παλλικάρι σὺν καὶ σένα δὲν μπορούσε νὰ ξεφουτρώσῃ στὸ κουτσο-Γραμματικόδ' οὐκ ἔστι. Καὶ πῶς σὲ λέγουν;

— Δημήτρη.

— Ἄ! Δημήτρη, Δημητράκη. Ὁραῖο τ' ὄνομά σου. Λοιπὸν, Δημητράκη μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ φοβάσαι τόσο. Ἐμπορεῖς νὰ με κυτάξεις καὶ στὰ μάτια. Ἐγὼ δὲν τρώγω ἀνθρώπους. Κάθησε καὶ σ' ἕνα σοφᾶ. Νὰ, ἐδῶ ἀντικρύ μου. Δὲν κουράσθηκες τόσῃν ὥρᾃν ὄρθιος νὰ κυτάξῃς τῆς μύτης τῶν ποδιῶν σου; Χαμπά!... Φέρε μας κανένα γλυκὸ νὰ κεράσωμε τὸν φ(λ)ο.

Ἐν τῷ μεταξὺ σιγὰ-σιγὰ ὁ φερετζές της εἶχε γλυτρήσει κάτω στὰ πόδια της καὶ ἐπρόβαλε γυμνὰ στὰ θαμνωμένα μάτια τοῦ Δημήτρη ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιὰ τῆς μπεσπούλας.

Ὁ Δημήτρης τὰ εἶχε χάσει. Χριστιανὸς αὐτὸς νὰ βόλκεται στὸ χαρεμλῆκι τοῦ μπέη μόνος, ὁλομόναχος μὲ τὴν θυγατέρα του! Ἄν τὸ μάνθανε τ' ὀλιγώτερο ποῦχε νὰ πάθῃ ἦτο νὰ τὸν κρεμάσουν ἀπὸ τὴν γλῶσσα. Ἐκρύος φόβος τὸν ἐκυρίεψε. Τὰ χέρια του ἔτρεμν ὅταν πῆρε ἀπὸ τὴν μαύρη τὸ ἀσημένιο ποτήρι μὲ τὸ σιρόπι ἀπὸ ἀνθόμελι.

— Δὲν μᾶς λές τώρα καὶ κανένα ἀπὸ τὰ ὠραιὰ σου τραγούδια; τοῦ εἶπεν ἡ Ἀῖσέ σὲ τόνο φωνῆς ποῦ ἦτο περισσότερο μελιστάλακτος καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθόμελ' της.

— Νὰ τραγουδήσω ἐδῶ μέσα; ! Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Γιατί; Ὁ πατέρας λείπει καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶναι δικοί μου.

— Διότι ἔτσι... πῶς νὰ τὸ πῶ... Δὲν εἶναι δυνατόν!... Θὰ ἦτο τρέλλα... Νὰ τραγουδήσω μέσα στὸ χαρεμλῆκι τοῦ μπέη! Καὶ ἐπειτα ἐγὼ τραγούδι δὲν ξέρω. Αὐτὰ ποῦ λέγω εἶναι ψαλμῶδες ἐκκλησιαστικὰς ποῦ μόνο σταὶς ἐκκλησίαις λέγονται... εἶπε καὶ σηκώθηκε τρομαγμένος νὰ φύγῃ.

— Γιατί βιάζεσαι; τὸν ἠρώτησε ἡ Ἀῖσέ.

— Ἐχομε αὐτὴν τὴν ὥρα ἐκκλησία καὶ με περιμένουν.

— Καλὰ λοιπὸν πήγαινε. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν θέλησες νὰ τραγουδήσῃς ἐδῶ μέσα, θὰ μοῦ λές κάθε μέρα τὴν αὐγὴ, ἕνα τραγούδι ἢ ψαλμῶδες—ὅπως θέλει, πές το—ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὸ βουνὸ, τὸν δρόμο κι' ἀπ' ὅπουδήποτε τέλος πάντων σοῦ φανῇ βολικώτερο. Θέλω αὖριο νὰ ξυπνήσω μὲ τὸ τραγούδι σου. Ἀκουσε;

Ὁ Δημήτρης τὸ ὑπεσχέθηκε. Περνοῦσε τὸ κατῶφλι, ὅταν ἡ Ἀῖσέ τὸν ξανακάλεσε.

— Εἶσαι πανδρεμμένος Δημητράκη; τὸν ἠρώτησε.

— Ὁχι.

— Καλὰ. Κι' ἐγὼ ἀνύπανδρη εἰμαι.

Ὁ νέος ἐτήρησε τὸν λόγο του. Μία ἐδομάδα ὀλάκερη ἡ μπεσπούλα ξυπνοῦσε μὲ τραγούδι του. Ὁ φτωχὸς ψάλτης ἀνέβαινε μὲ τὴν αὐγὴν στὸ μικρὸ δάσος ποῦ στεφάνωνε τὸ χωριὸ καὶ ἐκεῖ ἔσμιγε τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» μὲ τὴν ἐρωτικὴ ψαλμῶδα τοῦ ἀηδονιοῦ.

Ἐνίοτε ἔξεπεφτε ἀπὸ τὰ τροπάρια στὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ γλήγορα ἔκαμνε τὸ σταυρό του καὶ ἀπομάκρυνε τὸν πειρασμὸ στὸν ὅποιον τὸν εἶχεν ἐμβάλῃ ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἀδάπτιστης.
(Ἐπεται τὸ τέλος)

QVO VADIS

Ε...

Ποῦ πᾶς ἀπρόσεκτα, τὸ πλῆθος ποῦ διαβαίνει

Μπορεῖ ν' ἀγγίξῃ στὰ μαλλάρια σου τὰ χρυσαφένια,

Ὡ σιλουέττα ἀέρινη, γραμμένη

Ἀπὸ ἀγγέλων δάχτυλα κερένια.

Στὸ ἀλαφρό σου τὸ περπάτημα σκορπίζεις

Τὸ ἄρινό σου φῶς μέσ' στὸ σκοτάδι.

Τίς θρυλικὲς βασιλοπούλες μᾶς θυμίζεις

Τῶν κλειδωμένων πύργων τοῦ παλαιοῦ καιροῦ

Ποῦ ἔλεγε ὁ παπποῦς τὸ βράδυ.

Τῶν τροβαδούρων σὲ τραγουδῆσεν ἡ ρίμα·

Εἶσ' ἕνας θρόλος κι' ἕνα παραμῦθι μακρινό,

Ποῦ ξετυλίγεται σὺν ἄσπρῳ μεταξένιῳ νήμα

Μέσα στὸ πλῆθος τὸ χυδαῖο καὶ τὸ ταπεινό.

Ποῦ πᾶς; Ἀνθρώπινα ἂν σ' ἀγγίξουν χέρια,

Φοβοῦμαι, ἀλλοίμονο, θὰ φύγῃς πρὸς τ' ἀστέρια

Κι' ἐκεῖ ποῦ λάμπουν οἱ ἀσημένιοι οἱ λύχνοι,

Ἐνα σημάδι πῶς ἐχάθηκες θὰ δείχνῃ

Μέσα στὴν ἄχνη τὴν χρυσοῦ τοῦ Γαλαξία.

Τ. ΜΩΡΑΓΙΤΙΝΗΣ